

ODLUKA kojom se donosi Zakon o izmjenama i dopunama

Koristeći se ovlastima koje su mi date člankom V Aneksa 10 (Sporazum o civilnoj provedbi Mirovnog ugovora) Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, prema kojem je Visoki predstavnik konačni autoritet u zemlji glede tumačenja pomenutog Sporazuma o civilnoj provedbi Mirovnog ugovora; i posebice uzevši u obzir članak II. 1. (d) gore navedenog Sporazuma, prema kojem Visoki predstavnik “pruža pomoć, kada to ocijeni neophodnim, u iznalaženju rješenja za sve probleme koji se pojave u svezi s civilnom provedbom”;

Pozivajući se na stavak XI. 2. Zaključaka Konferencije za provedbu mira održane u Bonu 9. i 10. prosinca 1997. godine, u kojem je Vijeće za provedbu mira pozdravilo nakanu Visokog predstavnika da uporabi svoj konačni autoritet u zemlji glede tumačenja Sporazuma o civilnoj provedbi Mirovnog ugovora kako bi pomogao u iznalaženju rješenja za probleme, kako je prethodno rečeno, “donošenjem obvezujućih odluka, kada to bude smatrao neophodnim”, u svezi s određenim pitanjima, uključujući (sukladno točki (c) ovoga stavka) i “mjere u svrhu osiguranja provedbe Mirovnog sporazuma na čitavom teritoriju Bosne i Hercegovine i njezinih entiteta”;

Pozivajući se dalje na točku 12.1. Deklaracije Vijeća za provedbu mira, koje se sastalo u Madridu, 15. i 16. prosinca 1998. godine, u kojoj se jasno kaže da Vijeće smatra da uspostavljanje vladavine prava, u koju svi građani imaju povjerenje, predstavlja preduvjet za dugotrajni mir i samoodrživo gospodarstvo koje je u stanju privući i zadržati strane i domaće ulagače;

Imajući u vidu učinjene napore na ostvarivanju osnažene

strategije za reformu pravosuđa kako bi se ojačala vladavina prava u Bosni i Hercegovini i njezinim entitetima u 2002/03, što je odobrio Upravni odbor Vijeća za provedbu mira 28. veljače 2002. godine;

Prisjećajući se Rezolucije Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda br. 1503 (2003) i izjavu predsjednika Vijeća sigurnosti (S/ PRST /2002/21), od 23. srpnja 2002. godine kojom se daje potpora strategiji Međunarodnog suda za bivšu Jugoslaviju ("MKSJ") na temelju koje će istrage biti završene do kraja 2004. godine, sve radnje u prvostupanjskom postupku do kraja 2008. godine, a kompletan rad Suda u 2010. godini (S/2002/678), s tim da će se Sud u svom radu koncentrirati na kazneno gonjenje i suđenje najvišim vođama koje se sumnjiči da su najodgovorniji za zločine u okviru nadležnosti MKSJ-a, dok će suđenja onim koji su manje odgovorni biti ustupljena odgovarajućim nadležnim domaćim sudovima uz jačanje sposobnosti tih sudova da obavljaju taj posao;

Konstatirajući da je Vijeće sigurnosti izjavilo da se prethodno pomenutom Strategijom okončanja rada MKSJ-a ni na jedan način ne ometa obveza zemalja da provode istrage koje se odnose na optužene osobe kojima se neće suditi na MKSJ-u i da poduzimaju odgovarajuće radnje u svezi s podizanjem optužnica i kaznenim gonjenjem, imajući istovremeno na umu da MKSJ ima primat nad domaćim sudovima;

Imajući u vidu da je jačanje domaćih pravosudnih sustava od ključne važnosti za funkcioniranje pravne države općenito, a pogotovo za provedbu strategije okončanja rada MKSJ-a;

Imajući u vidu također da je u svom kominikeju donesenom nakon sastanka u Sarajevu 26. rujna 2003. godine, Upravni odbor Vijeća za provedbu mira uzeo u obzir Rezoluciju Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda br. 1503, kojom se između ostalog, poziva međunarodna zajednica da podrži rad visokog predstavnika u uspostavljanju Vijeća za ratne zločine;

Konstatirajući napredak postignut u razvoju kapaciteta Posebnog odsjeka za ratne zločine Suda Bosne i Hercegovine i Posebnog odjela za ratne zločine Tužiteljstva Bosne i Hercegovine;

Konstatirajući također da je razvoj tog kapaciteta ponekad onemogućen usljed neprepoznavanja pravnih specifičnosti vezanih za ustupanje predmeta od strane MKSJ-a ;

Svjesni naročito da određene odredbe domaćeg zakonodavstva u primjeni na predmete koje MKSJ ustupa Bosni i Hercegovini mogu predstavljati smetnju za učinkovito suđenje u domaćim sudovima;

Uz žaljenje što, međutim, organi vlasti u Bosni i Hercegovini nisu posvetili odgovarajuću pozornost promjenama u zakonodavstvu neophodnim kako bi se olakšalo kazneno gonjenje i suđenje u predmetima koje ustupa MKSJ;

Posebno svjesni hitnosti da se ovakve odredbe izmijene i dopune;

Uzevši u obzir i razmotrivši sve navedeno, Visoki predstavnik donosi sljedeću

ODLUKA

kojom se donosi Zakon o izmjenama i dopunama

Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine

(«Službeni glasnik Bosne i Hercegovine», br. 3/03, 32/03,
36/03, 26/04, 63/04,

13/05 i 48/05)

Zakon koji slijedi kao sastavni dio ove odluke stupa na snagu kao što je predviđeno u članku 5, na privremenom osnovu, sve dok ga Parlamentarna skupština Bosne i Hercegovine ne usvoji u istom obliku, bez izmjena i dopuna i bez dodatnih uvjeta.

Ova odluka stupa na snagu odmah.

Ova odluka se odmah objavljuje u «Službenom glasniku Bosne i Hercegovine».

Sarajevo, 16. lipanj 2006.
Dr. Christian
Schwarz-Schilling

Visoki predstavnik

ZAKON

O IZMJENAMA I DOPUNAMA ZAKONA O KAZNENOM POSTUPKU BOSNE I HERCEGOVINE

Članak 1.

(Izmjena i dopuna članka 135.)

(1) U članku 135. (*Trajanje pritvora u istrazi*) Zakona o kaznenom postupku Bosne i Hercegovine («Službeni glasnik Bosne i Hercegovine», br. 3/03, 32/03, 36/03, 26/04, 63/04, 13/05 i 48/05)(u daljem tekstu: Zakon), iza stavka 3. dodaje se novi

stavak 4, koji glasi:

«(4) Izuzetno i u izrazito složenom predmetu vezano za kazneno djelo za koje je propisana kazna dugotrajnog zatvora, pritvor se može ponovo produžiti za još najviše tri (3) mjeseca nakon produžetka pritvora iz stavka 3. ovog članka. Pritvor se može produžiti dva puta uzastopno, po obrazloženom prijedlogu tužitelja za svako produženje, koji treba da sadrži izjavu kolegija Tužiteljstva o potrebitim mjerama da bi se istraga okončala (članak 225. stavak 3.). O prizivu protiv rješenja vijeća o produženju pritvora odlučuje vijeće Apelacionog odjeljenja. Priziv ne zadržava izvršenje rješenja.»

(2) U dosadašnjem stavku 4. članka 135. Zakona, koji postaje stavak 5, riječi «stavka 1. do 3.» zamjenjuju se riječima «stavka 1. do 4.».

Članak 2.

(Izmjena i dopuna članka 137.)

(1) Stavak 2. članka 137. (*Pritvor nakon potvrđivanja optužnice*) Zakona mijenja se i glasi:

«Nakon potvrđivanja optužnice i prije izricanja prvostupanjske presude, pritvor može trajati najduže:

- a) jednu godinu u slučaju kaznenog djela za koje je propisana kazna zatvora do pet godina;
- b) jednu godinu i šest mjeseci u slučaju kaznenog djela za koje je propisana kazna zatvora do deset godina;
- c) dvije godine u slučaju kaznenog djela za koje je propisana kazna zatvora preko deset godina, ali ne i kazna dugotrajnog zatvora;

d) tri godine u slučaju kaznenog djela za koje je propisana kazna dugotrajnog zatvora.

(2) Iza stavka 2. članka 137. Zakona dodaje se novi stavak 3, koji glasi:

«(3) Ako za vrijeme iz stavka 2. ovog članka ne bude izrečena prvostupanjska presuda, pritvor će se ukinuti i optuženi pustiti na slobodu.»

(3) Dosadašnji stavci 3. i 4. članka 137. Zakona postaju stavci 4. i 5.

Članak 3

(Izmjena i dopuna članka 185.)

(1) Iza stava 4. člana 185. (*Vrste troškova*) Zakona, dodaje se novi stavak 5, koji glasi:

«(5) Na zahtjev odbrane, nagrada za postavljenog branitelja može se isplaćivati u tijekom postupka u redovnim intervalima koje Sud utvrdi, uzimajući u obzir činjenice i okolnosti svakog predmeta. U izuzetnim okolnostima, Sud može odrediti i da se isplata izvrši unaprijed, prije nego što nastanu izdaci.»

(2) Dosadašnji stavak 5. članka 185. Zakona postaje stavak 6.

Članak 4.

(Primjena ovog zakona)

Ovaj zakon se primjenjuje na sve predmete za koje je nadležan Sud Bosne i Hercegovine u kojima pravomoćna presuda nije

donesena prije dana stupanja na snagu ovog zakona.

Članak 5.

(Stupanje na snagu ovog zakona)

Ovaj zakon stupa na snagu narednog dana od dana objavljivanja u «Službenom glasniku Bosne i Hercegovine».